

Република Србија
Привредни апелациони суд
3 Пж 4008/15
12.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Александре Поповић, председника већа, судија Младена Николића и Драгољуба Јанковића, чланова већа, у парници тужиоца „AGROCOOP“ АД - у стечају Нови Сад, чији је пуномоћник Мирослав Лотина, адвокат из Новог Сада, против туженог „ENIGMA INTERNATIONAL EXPORT IMPORT“ ДОО Земун, чији је пуномоћник Драгана Динић – Јотић, адвокат из Београда, ради побијања правних радњи стечајног дужника, вредност спора 284.838.871,48 динара, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног суда у Новом Саду П 546/12 од 02.04.2015. године, исправљене решењем истог суда П 546/12 од 22.05.2015. године, у седници већа одржаној дана 12.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Привредног суда у Новом Саду П 546/12 од 02.04.2015. године, исправљена решењем истог суда П 546/12 од 22.05.2015. године.

Образложење

Изрека првостепене пресуде гласи:

„ Одбацује се тужба тужиоца у делу у коме тражи да се:

- поништи и огласи без правној дејства према стечајној маси Уговор о откупу потраживања, од 25.06.2008. године, закључен између туженог и ДОО „Инвеј“ Београд – Земун.

- утврди да није основано потраживање туженог у износу од 69.044.753,49 динара, које је тужени како стечајни поверилац пријавио у стечајном поступку који се води према тужиоцу као стечајном дужнику у предмету Привредног суда у Новом Саду, посл. Бр. 1 Ст. 1431/10. “

У преосталом делу тужбени захтев који гласи:

„ Тужбени захтев тужиоца се усваја, па се поништавају:

- купопродајни уговор бр. 556-06/17 од 25.12.2006. године, закључен између тужиоца и правног претходника туженог ДОО „Инвеј“ Београд – Земун,

- анекс купопродајног уговора бр. 555-06/17 од 20.01.2008. године, закључен између истих странака,

- Задужење по основу обрачунате уговорне казне од 25.06.2008. године, потписано и оверено печатом тужиоца,

- Уговор о преузимању дуга од 23.06.2008. године,
 - Уговор о преузимању дуга од 23.06.2008. године,
 - Уговор о цесији од 25.06.2008. године, закључени између ДОО „Монус“ Београд, тужиоца и правног претходника туженог,
 - Уговор о купопродаји непокретности између тужиоца и туженог од 04.07.2008. године, оверен дана 15.07.2008. године, под бр. Ов. бр. I.34807/2008 пред Општинским судом у Новом Саду,
- те се утврђује да овим правним актима престаје дејство према стечајној маси тужиоца.

Налаже се РГЗ – Служби због акатастар непокретности Сомбор да у евиденцији непокретности успостави претходно стање у власништву, тако што ће извршити брисање права власништва туженог у упис власништва тужиоца на непокретностима и то:

- У листу непокретности бр. 3148 КО Станишић:
 - парц. бр. 3275/5 њива у потесу „1 реон“ површине 18 а 35 м2
 - парц. бр. 3279 њива у потесу „Пеаково“ површине 129 а 40 а 79 м2
 - парц. бр. 3280 њива у потесу „Пеаково“ површине 18 а 92 а 89 м2
 - парц. бр. 3281 њива у потесу „Пеаково 63“ површине 02 а 92 а 34 м2
 - парц. бр. 3294 њива у потесу „Пеаково“ површине 131 а 25 а 51 м2
 - парц. бр. 3358 њива у потесу „Пеаково“ површине 78 а 23 а 68 м2
- У листу непокретности 2141 КО Риђица
 - парц. бр.103 њива у ул. Книнска 73 површине 03 а 20 м2
 - парц. бр. 106 њива у ул. Риђичка, пашњак површине 33 а 03 м2
 - парц. бр. 109 њива у потесу „Село“ површине 01 а 74 а 37 м2
 - парц. бр. 2015 у Риђици, ул. Марка Орешковића 9, површине 19 а 78 м2
 - парц. бр. 237 површине 14 а 34 м2 у Руђици, Марка Орешковића бр. 32
 - парц. бр. 300 површине 01 а 02 а 35 м2 у Риђици, ул. Светог Саве бр.61
 - парц. бр. 301 површине 67 а 36 м2 у Риђици, Светог Саве бр. 32
 - парц. 302 у Риђици улица Светог Саве површине 10 а 59 м2
 - парц. бр. 814 њива у потесу „Село“ површине 12 а 67 м2
 - парц. бр. 1219 њива у потесу „Село“ површине 06 а 10 м2
 - парц. бр. 1427 њива у потесу „Село“ површине 06 а 10 м2
 - парц. бр. 1434 њива у потесу „Село“ површине 05 а 64 м2
 - парц. бр. 1439/2 њива у потесу „Село“ површине 04 а 67 м2
 - парц. бр. 1443 њива у потесу „Село“ површине 07 а 67 м2
 - парц. бр. 1445 њива у потесу „Село“ површине 12 а 27 м2
 - парц. бр. 1447 њива у потесу „Село“ површине 08 а 71 м2
 - парц. бр. 1449 њива у потесу „Село“ површине 08 а 71 м2
 - парц. бр. 1609 површине 18 а 97 м2 у ул. Светог аве бр. 36
 - парц. бр. 1710/2 њива у потесу „село“ површине 42 а 39 м2
 - парц. бр.1715 њива у потесу „село“ површине 07 а 84 а 63 м2
 - парц. бр. 1716 површине 01 а 47 а 83 м2 која служи нормалној употреби живинарске фарме
 - парц. бр.1717 у потесу „Село“ површине 02 а 58 а 52 м2
 - парц. бр. 1719 у потесу „Село“ површине 17 а 34 м2 која служи употреби живинарске фарме
 - парц. бр. 1720 површине 02 а 37 м2
 - парц. бр. 1721 у потесу „Село“ површине 10 а 41 м2
 - парц. бр. 1722 у потесу „Село“ површине 01 а 26 а 35 м2
 - парц. бр. 1723/2 њива у потесу „Село“ површине 04 а 38 м2

- парц. бр. 1725/2 њива у потесу „Село“ површине 15 а 25 м2
 - парц. бр. 2040 њива у потесу „Село“ површине 26 а 54 а 67 м2
 - парц. бр. 2047 шума у потесу „Слатина“ површине 10 а 24 м2
 - парц. бр. 2048 шума у потесу „Слатина“ површине 12 а 00 м2
 - парц. бр. 2049 шума у потесу „Слатина“ површине 09 а 09 м2
 - парц. бр. 2053 шума у потесу „Слатина“ површине 10 а 24 м2
 - парц. бр. 2057 шума у потесу „Слатина“ површине 02 а 71 а 88 м2
 - парц. бр. 2185 њива у потесу „Слатина“ површине 09 а 56 а 95 м2
 - парц. б. 2186 њива у потесу „Слатина“ површине 81 а 54 а 80 м2
 - парц. бр. 2187 ливада у потесу „Слатина“ површине 01 а 32 а 09 м2
 - парц. бр. 2188 њива у потесу „Слатина“ површине 09 а 93 м2
 - парц. бр. 2189 ливада у потесу „Слатина“ површине 97 а 08 м2
 - парц. бр. 2191 ливада у потесу „Слатина“ површине 04 а 70 а 13 м2
 - парц. бр. 2192/1 њива у потесу „Слатина“ површине 01 а 10 а 69 м2
 - парц. бр. 2212 њива у потесу „Слатина“ површине 13 а 19 а 20 м2
 - парц. бр. 2283/1 њива у потесу „Јарош“ површине 15 а 10 а 00 м2
 - парц. бр. 2284 њива у потесу „Јарош“ површине 58 а 86 м2
 - парц. бр. 2285 њива у потесу „Јарош“ површине 25 а 25 а 33 м2
 - парц. бр. 2286 њива у потесу „Јарош“ површине 12 а 76 м2
 - парц. бр. 2287 шума у потесу „Јарош“ површине 13 а 25 м2
 - парц. бр. 2288 њива у потесу „Јарош“ површине 07 а 84 м2
 - парц. бр. 3649 њива у потесу „Јарош“ површине 03 а 85 а 17 м2
 - парц. бр. 3650 ливада у потесу „Јарош“ површине 16 а 17 м2
 - парц. бр. 3651 ливада у потесу „Јарош“ површине 29 а 73 м2
 - парц. бр. 3652 њива у потесу „Јарош“ површине 29 а 73 м2
 - парц. бр. 3652 њива у потесу „Јарош“ површине 83 а 80 м2
 - парц. бр. 3653 ливада у потесу „Јарош“ површине 01 а 36 а 63 м2
 - парц. бр. 3655 њива у потесу „Јарош“ површине 01 а 63 а 44 м2
 - парц. бр. 4970 у потесу „Равна“ површине 06 а 72 м2
 - парц. бр. 4971 у потесу „Равна“ површине 07 а 20 м2
 - парц. бр. 4972 у потесу „Равна“ површине 04 а 56 м2
 - парц. бр. 4974 њива у потесу „Равна“ површине 08 а 08 а 00 м2
 - парц. бр. 4978 пашњак у потесу „Равна“ површине 03 а 89 а 62 м2
- Као и на грађевинским објектима и то:
- СИЛОС капацитета 400 вагона са сушаром, са управном зградом, колском вагом, точном вагом и магацином корисне површине објекта 1.151 м2, све на парц. бр. 103, 106, 108, 109 КО Риђица.
 - МАШИНСКА РАДИОНИЦА са управно зградом, радионицом и 2 шупе за машине корисне површине 1,336 м2 на парц. бр. 300 ко Ришица
 - ЗГРАДА КООПЕРАЦИЈЕ са магацином за житарице и магацином продавнице корисне површине 1,336 м2 на парц. бр. 300 КО Риђица
 - УПРАВНА ЗГРАДА корисне површине 600 м2 на парц. бр. 301 КО Риђица,
 - ЖИВИНАРСКА ФАРМА коју чине управна зграда, 3 објекта за тов. Пилића, подно складиште, мешаона, трафо станица корисне површине 2.793 м2 изграђена на парц. бр. 1716, 1717, 1719 и 1720 КО Риђица
 - ОБЈЕКТ СТАРОГ ПРАСИЛИШТА корисне површине 600 м2 на парц. бр. 4970, 4971 и 4971 КО Риђица, одбија се у целости.
- Обавезује се тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 504.750,00 динара, у року од 8 дана, под претњом извршења. “

Решењем Привредног суда у Новом Саду П 546/12 од 22.05.2015. године, исправљена је пресуда П 546/12 од 02.04.2015. године, у делу поуке о правном леку, тако што уместо наведеног рока од 8 дана, треба да стоји „у року од 15 дана“.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужилац из свих разлога предвиђених одредбом чл. 373. ст. 1. Закона о парничном поступку, уз указивање на постојање битне повреде одредаба Закона о парничном поступку, из члана чл. 361. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку, јер су разлози пресуде у супротности са изведеним доказима током поступка, а изрека је у супротности са изведеним доказима и писменој документацијом. У смислу жалбених навода, тужилац је предложио да се жалба усвоји, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или преиначи и усвоји тужбени захтев у целости.

Испитујући правилност првостепене пресуде, на основу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба тужиоца није основана.

Првостепена пресуда донета је без битних повреда одредаба парничног поступка, из члана 374. ст. 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Насупрот жалбеним наводима тужиоца, првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку. Наведено из разлога, јер изрека првостепене пресуде није у супротности са изведеним доказима током поступка и писменој документацијом, а за своју одлуку првостепени суд је дао довољне и јасне разлоге који нису међусобно противречни, нити су противречни изведеним доказима. Стога првостепена пресуда нема недостатака због којих се њена правилност не би могла испитати.

Према чињеничном стању, утврђеном од стране првостепеног суда, решењем Привредног суда у Новом Саду Ст. 1431/10 од 28.01.2011. године, отворен је поступак стечаја над тужиоцем, а тужени је пријавио потраживање у стечајном поступку у износу од 69.044.753,49 динара, са законском затезном каматом од 28.01.2011. године, до исплате, које потраживање је оспорио стечајни управник и тужени упућен на парницу ради утврђивања оспореног потраживања.

Даље је утврђено да је 25.12.2006. године, закључен купопродајни уговор између тужиоца као продавца и Предузећа ИНВЕЈ ДОО из Београда, као купца, а уговор је закључен и са јемцима за обавезе купца Предузећем ШЕЋЕР ДОО из Београда, АД Банат, Семе Зрењанин и Хемовет ДОО Нови Сад, при чему је предмет уговора продаја:

- 10.000 Т меркантног сунцокрета, рода 2007. године, ЈУС квалитета и
- 5.000 Т соје, рода 2007. године, ЈУС квалитета,

те су исти уговорници дана 20.01.2008. године, закључили Анекс уговора који је закључен 25.12.2006. године.

Предузеће ИНВЕЈ ДОО Београд је сачинило задужење по основу обрачуна уговорне казне у складу са уговором од 25.12.2006. године и Анексом тог уговора од 20.01.2008. године и задужило тужиоца на име уговорне казне износом од 65.339.278,20 динара.

Закључен је Уговор о преузимању дуга 23.06.2008. године и то тужилац као преузималац дуга, ДСД ТОБАКО ДОО Београд као дужник и МОНУС ДОО Земун – Београд као поверилац, те је закључен и Уговор о цесији од 25.06.2008.

године, по коме је цедент Монус ДОО Земун, цесионар Инвеј ДОО Београд и цесус Агрокоп Нови Сад, правни претходник овде тужиоца.

Такође је закључен Уговор о откупу потраживања 25.06.2008. године, између Енигма ДОО Земун и Инвеј ДОО Земун – Београд.

Агрокоп Експорт Импорт АД Нови Сад као продавац и Енигма Интернационал Експорт Импорт ДОО Нови Сад као купац, закључили су Уговор о продаји непокретности и тим уговором продавац је продао купцу непокретности уписане у Лист непокретности бр. 3748 КО Станишић и непокретности уписане у Лист непокретности бр. 2141 КО Риђица, ближе описане у изреци првостепене пресуде, а уговорена је купопродајна цена од 3.000.000 Еур, и тужени је уговорену цену платио компензацијом проведеном кроз пословне књиге и тиме пребио део свог потраживања према тужиоцу стеченог по основу Уговора о откупу потраживања од 25.06.2008. године. Тим Уговором о откупу потраживања, тужени је откупио потраживање Инвеј ДОО које је овај имао према тужиоцу на дан 25.06.2008. године, у динарском износу до 284.838.871,49 динара, а што је на дан 25.06.2009. године представљало противвредност од 3.600.000,00 Еура.

На дан закључења Уговора о продаји непокретности, процењена тржишна цена непокретности које су предмет купопродаје износила је 3.771.832,00 Еур, и то на дан процене путем извршеног вештачења од стране АА 04.12.2008. године.

Из налаза вештака економско-финансијске струке утврђено је да тужилац дугује туженом износ од 47.473.143,25 динара.

Првостепени суд полазећи од утврђеног чињеничног стања налази да је неоснован тужбени захтев у делу у коме се тражи поништај и да су без дејства према стечајној маси купопродајни уговор од 25.12.2006. године, Анекс тог уговора од 26.01.2008. године, задужење по основу обрачунате уговорне казне којим је ДОО „Инвеј“ задужио тужиоца, Уговор о преузимању дуга од 23.06.2008. године, између тужиоца као преузимаоца ДСД Тобако као дужника и Монус ДОО Земун као повериоца, Уговор о цесији од 25.04.2008. године закључен између цедента, ранијег повериоца ДОО Монус, цесионара новог повериоца „Инвеј“ и цесуса дужника „Агрокоп“ АД Нови Сад и то из разлога јер је тужилац промашио пасивну легитимацију, јер тужени није пасивно легитимисан у том делу спора. У том делу спора пасивно легитимисани су привредни субјекти који су закључили поменуте уговоре и „Инвеј“ ДОО као сачинилац задужења по основу обрачунате уговорне казне.

Првостепени суд закључује да је тужбу за побијање дужникових правних радњи могу поднети повериоци стечајног дужника и стечајни управник у име и за рачун стечајног дужника, а тужени у побијаној парници могу бити лица са којима је стечајни дужник закључио правни посао или лица према којима је побијана правна радња предузета и те тужене законодавац означава као противнике побијања. Такође, тужени у побојној парници може бити стечајни дужник, ако у његово име тужбу није поднео стечајни управник и то су оне процесно – правне ситуације у којима побојну тужбу подноси стечајни поверилац, против уговорника, у којима је првотужени противник побијања са којим је стечајни дужник закључио правни посао и друготужени сам стечајни дужник. Првостепени суд такође налази да тужени у овој побојној парници није универзални правни следбеник друштва која су сачињавала побијане уговоре, нити ДОО „Инвеј“ који је сачинио задужење тужиоцу, да тужени није настао статусним променама поменутих привредних друштва, нити деобним билансом преузео обавезе противника побијања као својих правних следбеника, те стога тужени ни по

једном правном основу не може бити противник побијања у овој побојној стечајној парници у наведеном делу, што произилази из чл. 129. Закона о стечају.

Првостепени суд даље закључује да ни у меритуму тужбени захтев није основан, јер тужилац основ побијања правних радњи заснива на тврдњи да купац ДОО „Инвеј“ Земун – Београд, није измирио обавезу исплате уговорне продајне цене меркантилног сунцокрета и соје рода од 2007. године, а ту тврдњу тужиоца оспорио је у целости вештак економско-финансијске струке који је налазом и мишљењем утврдио да је цена у целости исплаћена. При наведеном, на овој неоснованој тврдњи тужилац је засновао и основ за побијање осталих правних радњи, сматрајући их фиктивним.

Првостепени суд такође налази да није основан тужбени захтев и у делу којим се тражи да се поништи и огласи без правног дејства према стечајној маси Уговор о купопродаји непокретности, закључен између парничних странака, дана 04.07.2008. године. Према налажењу првостепеног суда купопродајни уговор је ваљан, закључен у писменом облику, потписи су оверени код суда а порез на промет апсолутних права је плаћен. Даље је утврђено да је уговорна цена исплаћена, пренос права поседа је спроведен, а својина је спроведена у јавној евиденцији – Служба за катастар непокретности у Сомбору.

Како је тужилац спорио исплату продајне цене, јер је тврдио да није добио никакву противвредност, то је изведен доказ читањем закључених уговора и писмених исправа, те вештачења од стране вештака економско-финансијске струке, и утврђено супротно а тужилац налаз и мишљење вештака ничим озбиљним није довео у сумњу, јер је вештак аргументовано и стручно одговорио на све примедбе тужиоца, при чему тужилац није предлагао контролно вештачења.

Првостепени суд утврђује да су дуговања тужиоца према „Инвеј“ ДОО настала из неизмирене обавезе тужиоца као продавца сунцокрета и соје рода 2007. године и задужења по основу обрачунате уговорне казне по купопродајном уговору од 25.12.2006. године и Анекса тог уговора од 20.01.2008. године и других закључених уговора, да је тужени од повериоца тужиоца, „Инвеј“ ДОО 25.06.2008. године откупио потраживање „Инвеј“ према тужиоцу као дужнику у износу од 248.838.877,49 динара, што је на дан 25.06.2008. године представљало по средњем курсу Евра 3.600.000,00 Еур, а непокретности у КО Станишић и КО Риђица тужилац је продао туженом по цени од 3.000.00,00 Еур, при чему је плаћање извршено компензацијом, јер су странке пребила међусобна потраживања у висини купопродајне цене коју је тужени имао према тужиоцу, а која је стечена Уговором о откупу потраживања од 25.06.2008. године. Тиме је уговорна купопродајна цена плаћена у целости, а компензација је спроведена кроз пословне књиге уговорника, овде парничара.

Првостепени суд утврђује да је према процени вештака АА од 04.12.2008. године, вредност предметне непокретности 3.771.832,00 Еур, на дан процене, при чему је уговарање продајне цене диспозиција странака, а та диспозиција не сме бити злоупотребљена очигледном несразмером узајамних давања из чл. 139. ст. 1. Закона о облигационим односима. Разлика између вештачењем утврђене цене непокретности и уговорене продајне цене се не може сматрати прекомерним оштећењем преко половине, а притом тужилац није тврдио да се права тржишна вредност није знала нити могла знати приликом њеног уговарања. Осим наведеног, тужилац и основ овог дела тужбеног захтева заснива на недоказаној тврдњи да му продајна цена уопште није плаћена, а како је већ утврђено, купопродајна цена исплаћена је компензацијом у висини од 3.000.000,00 Еура.

Првостепени суд наводи, да Закон о стечају, у чл. 123. прописује законске услове за побијање закљученог Уговора о продаји непокретности, а тужилац уопште не помиње да је закључење предметног уговора било са намером оштећења поверилаца и да је тужени знао за ту његову намеру, те је без икаквог чињеног основа заснивања овог дела тужбеног захтева на чл. 123. Закона о стечају.

Такође, првостепени суд налази, да не постоји ни законски основ за усвајање тужбеног захтева прописан у чл. 124. Закона о стечају, и то стога што тужбом побијани Уговор о продаји непокретности није закључен без накнаде или уз незнатну накнаду.

Одбацујући тужбу као у ставу I изреке, првостепени суд налази да је у том делу тужба недозвољена, јер тужилац тражи да се утврди да потраживање туженог у износу од 69.044.753,40 динара које је пријавио као поверилац у стечају, није основано, али за такво утужење тужилац нема процесну легитимацију, јер је управо стечајни управник оспорио туженом као стечајном повериоцу ово пријављено потраживање и упутио га да у року од 8 дана покрене парницу. Стога се тужба за утврђење да постоји или не постоји потраживање пријављено у поступку стечаја подноси само по упуту стечајног суда, а у том делу тужбу може да поднесе само лице које је закључком упућено на парницу, па стога тужба у овом делу није дозвољена, јер је тужилац као стечајни дужник не може поднети у смислу члана 117. ст. 1. и 2. Закона о стечају.

Недозвољена је и тужба у делу у којем тужилац тражи да се поништи и огласи без правног дејства према стечајној маси тужиоца као стечајног дужника Уговор о откупу потраживања, закључен 25.06.2008. године између ДОО Енигма Земун – Београд и Инвеј ДОО Земун – Београд, обзиром да је тужба недозвољена због постојања непотпуне пасивне легитимације на страни тужених, јер је тужбом поред туженог морао бити обухваћен и други уговорник ДОО „Инвеј“ Београд. Стога, првостепени суд тужбу одбацује, јер би у ситуацији подношења нове тужбе оба уговорника морала бити тужена, а тужени у односу на кога би тужба била одбијена, могао би се бранити приговором пресуђене ствари, те је стога првостепени суд примењујући чл. 294. Закона о парничном поступку, одбацио тужбу у овом делу.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално - правне одредбе чл. 117. чл. 123 чл. 124. и чл. 129. Закона о стечају, те чл. 139. ст. 1. Закона о облигационим односима, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које у битном прихвата и овај суд, као другостепени.

Правилно је првостепени суд одбацио тужбу тужиоца у делу у којем је тражио да се утврди да није основано потраживање туженог у износу од 69.044.753,40 динара. Разлоге које за одбачај тужбе у овом делу даје првостепени суд у целости прихвата и другостепени суд и неће их понављати.

Првостепени суд је одбацио тужбу тужиоца у делу у коме тражи да се поништи и огласи да је без правног дејства према стечајној маси Уговор о откупу потраживања од 25.06.2008. године, закључен између туженог и ДОО „Инвеј“ Београд, али жалба тужиоца ни у овом делу не доводи до другачије одлуке. Наиме, иако је првостепени суд требао применити одредбе чл. 211. ст. 2. Закона о парничном поступку, те како тужбом као странке нису била обухваћена сва лица која су учесници материјално – правног односа, требао одбити тужбени захтев као неоснован, то обзиром да се жали тужилац одлука о одбачају тужбе у овом делу је

повољнија за њега, па стога ни у наведеном делу у коме је одлучено решењем, одлука првостепеног суда није преиначена или укинута.

Имајући у виду да је овде тужилац као стечајни дужник, против овде туженог поднео побојну тужбу, којом побија правне послове и радње стечајног дужника, а разлоге побијања заснива на одредбама члана 123 и 124 Закона о стечају, то је првостепени суд полазећи од чињеничних навода тужиоца изнетих у тужби и током поступка, правилно одлучио када је у делу у коме је тужилац тражио поништење и утврђење да је без правног дејства према стечајној маси тужиоца, купопродајни уговор од 25.12.2006. године, Анекс уговора од 20.01.2008. године, задужење по основу обрачунате уговорне казне од 25.06.2008. године, Уговор о преузимању дуга од 23.06.2008. године, Уговор о цесији од 25.06.2008. године, одбио тужбени захтев неснован јер овде тужени за тај део тужбеног захтева није пасивно легитимисан.

Према одредби чл. 129. ст. 1. Закона о стечају, тужиоци у поступку побијања могу бити поверилац и стечајни управник у име и за рачун стечајног дужника, односно стечајне масе. Према ставу 2. тужба се подноси против лица са којим је правни посао закључен, односно према коме је правна радња предузета (противник побијања) и против стечајног дужника ако у његово име тужбу није поднео стечајни управник. Према ставу 3. тужба за побијање правног посла и правне радње, може се поднети и против наследника или другог универзалног правног следбеника противника побијања. Према ставу 4. тужба се може поднети и против осталих правних следбеника, противника побијања ако је правни следбеник знао за чињенице које представљају разлог за побијање правних послова или радњи његовог претходника и ако оно што је стечено правним послом или правном радњом који се побијају правном следбенику уступљена без накнаде или уз додатну накнаду.

Полазећи од горе цитираних одредби Закона о стечају, првостепени суд је правилно закључио и о томе дао довољне и јасне разлоге које прихвата и овај суд као другостепени да овде тужени, који није страна ни у једном од наведених правних послова и правних радњи, у односу на горе означене правне радње и правне послове, а који су предмет побијања, није пасивно легитимисан. У том делу, жалбеним наводима тужиоца није доведена у сумњу правилност побијане пресуде.

Без утицаја су жалбени наводи тужиоца да није утврђено да ли је тужени (откупивши потраживање од ДОО „Инвеј“) исплатио уговорени износ, јер ову чињеницу тужилац није истицао у току расправе пред првостепеним судом, па је стога сагласно чл. 372. ст. 1. Закона о парничном поступку, не може успешно истицати у жалбеном поступку, а није учинио вероватним да то није могао учинити без своје кривице, нити је стога првостепени суд био дужан да у погледу ове чињенице изводи доказе.

При наведеном, тужилац је у тужби захтевао и поништај наведених правних послова и радњи, уз указивање да су фиктивни, па је и у том смислу правилан закључак првостепеног суда да овде тужени није пасивно легитимисан, јер у том случају није реч о тужби са правним последицама – дејством побијања предвиђеном одредбама Закона о стечају, него о тужби која би била заснована у материјално – правном смислу на одредбама Закона о облигационим односима, па овде тужени свакако није пасивно легитимисан, него би пасивно била легитимисана лица која су била страна у правном послу, односно лица према којима је правна радња предузета. Имајући наведено у виду, без утицаја су на правилност одлуке и наводи из жалбе којима тужилац указује на несразмеру

висине уговорне казне по којој је извршен обрачун задужења од 25.06.2008. године, који је сачинио ДОО „Инвеј“, а не овде тужени.

Такође, жалбени наводи којима тужилац у жалби указује на одредбу чл. 85. ст. 5. Закона о стечају, су без утицаја на правилност првостепене пресуде. Наведено из разлога, јер овај члан упућује да се уговорне одредбе у случају уговорне казне (уговорене) према стечајном дужнику, сматрају ништавим, али само у поступку утврђивања висине потраживања у стечајном поступку. У том смислу, треба приметити да је овде туженом који је пријавио потраживање у стечајном поступку од 69.046.753,40 динара, са припадајућом затезном каматом исто оспорено и упућен је на парницу, а да задужење по основу обрачунате уговорне казне гласи на износ од 65.339.278,20 динара.

Првостепени суд правилно закључује и о томе даје разлоге које прихвата и другостепени суд, да је уговор о купопродаји непокретности правно ваљан, да је уговорена цена исплаћена, те да стога није реч о правном послу без накнаде или уз незнатну накнаду. Из ових разлога правилно првостепени суд налази да не постоји законски основ за побијање из члана 124 Закона о стечају.

Такође, првостепени суд правилно налази и о томе даје разлоге које прихвата и другостепени суд, да тужилац заснивајући свој захтев из тужбе у односу на уговор о купопродаји непокретности на одредби члана 123 Закона о стечају, није помињао да је закључење било са намером оштећења поверилаца и уз знање туженог за ту његову намеру, па стога није био испуњен ни законски услов за побијање из поменуте одредбе члана 123 Закона о стечају.

Тужилац не може успешно први пут у жалби оспоравати процењену висину цене непокретности која је била предмет Уговора о купопродаји између тужиоца и туженог, јер ове чињенице није истицао у току главне расправе до закључења исте, а наводима у жалби није учинио вероватним да то није могао учинити без своје кривице, све сагласно чл. 372. ст. 1. Закона о парничном поступку. Осим наведеног, овде тужилац није оспорио наводе туженог и доказе које је приложио у погледу процењене висине вредности непокретности која је била предмет купопродаје, те како то није учинио до закључења главне расправе то не може успешно учинити у жалбеном поступку.

Жалбени наводи тужиоца да првостепени суд своју пресуду заснива и на налазу вештака, а које вештачење није спроведено (вештак АА), је без утицаја из већ горе наведених разлога, јер овде тужилац у току спора до закључења главне расправе није оспорио чињеничне наводе туженог у погледу процењене висине вредности непокретности која је била предмет купопродаје. Стога, а код изостанка предлога доказа од стране парничних странака, првостепени суд није био дужан да изводи доказ у погледу процене и утврђења висине вредности непокретности у моменту продаје.

Из горе наведених разлога, жалбеним наводима тужиоца није доведена у сумњу правилност побијане пресуде.

Правилна је одлука о трошковима поступка, коју је првостепени суд донео применом чл. 150, 153. и 154. и 163. ст. 1. и 2. Закона о парничном поступку, а висина трошкова одмерена је правилном применом АТ и ТТ.

Из наведених разлога, применом одредбе чл. 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

МН/ББ

Председник већа – судија
Александра Поповић, с.р.
За тачност отправка

